

Bir Aşk Hikayesi

– GürhanGürses · 01 Haziran 2011

Bireysellikten evrenselliğe ulaşan ve insancılığa kanat açan bir aşğın naçizane feryadıdır bu şiir.

AŞIK: Ey yoluna can koyduğum
sevgimle yücelttiğim
kurban olduğum
beni bir başıma koyup
bensiz ellerde
nereye nereye gidiyorsun.

Diye seslendi aşık kıza.Kız ki servileri andırıyor yürüyüşüyle.Akşam gezmelerinde ansızın Ferhatlar oluyor gözlerimde.Mesut,biraz mağrur.Sonra Çiftlik Parkı'nda bir yaz düğünü oluyor tahayyülümde.Aşık devam eder serenata.Yumruk camda, cam damarda.Kızılca'da dere kenarına bırakılan boş bira şişelerinde aranan umutlara takılıyor gözlerim.Bir de giden sevgiliye..

AŞIK: Bu ilçe sensiz ıssız
Bu can sensiz yıkılası
Bu ilçe sensiz çekilmez
Karakoçan paramparça

Dökülür billur kaseden sözler dile, dilden yüreğe akıp gider bir kaymak gibi. Nisan yağmurları nasıl düşerse toprağa öyle. İnciler saçılır sedeflerden.Tek pırlantalı yüzükler satılır kuyumcularda.Genç kızlar özlemiyle yanar tek taşın.Lakin yeryüzündeki en değerli taşlar dahi onun yokluğunun ayarında değil.Onsuz ayarsız bu yürek.Dalsız,çulsuz.Neylersin Karakoçan.Karalığında bana da yer ver.

AŞIK: Ey uğruna kendimden vazgeçtiğim
Duy beni, kulak ver bana
Sensiz bu ilçe
İnsansız,insanlığını kaybetmiş
Acılı, neşesini kaybetmiş
Sönük,canlılığını kaybetmiş.
Meğerse tüm kalabalığım
Senmişsin yüreğimde taşıdığım.
Yazık şimdi anladım.

Feryat, feryat Silbus'a çarpıp dönen,Kuruca'ya iska geçen.Feryadı andelibe(bülbül) sebep nevbaharmış.

(ilkbahar) Gülün ezeli aşığıdır bülbül.Yaranıdır, tasasıdır, kadasıdır, belasıdır ez cümle.Kulu baba'da bir dardağan ağacı altında ilçeye bir akşam üzeri şiirler yazmak isterim.Sefkar baba'da gün doğarken ilçeye bir su gibi akmak isterim.Ve sevgiliye Kalecik gibi yakın olmak isterim.Ey aşık, sözüne devam et.İnsanlığın yok olduğu noktada bir aşkın bitişi vardır.Alemin özünde var olan bu maya insanın özünde gayri midir?

AŞIK: Elden ne gelir söyle
Sen orada
Ben burada
Perişan ikimizde
Göz yaşlarım ki teselliye yetmez beni.
Ey güneşim
Beni karanlıklara koyup
Aydınlığınla nereye gidiyorsun
Bil ki sana muhtacım
Ekmek gibi,su gibi,hava gibi..

Fırıncı Cemal'in ekmeği, Munzur'un suyu, Silbus'un havası..Ve sazı elinde,sözü dilinde aşığımız.Yüreği bin parça.Mektuplar yazardım sayfalarca,her bir cümlede bir hatıra.İnsanlığa seslenirdim ulu orta.Sevgili oldu mu yanınızda her taraf aydınlıktır,olmadı mı karanlıktır.Nimettir insana sevgili, muhtaçlığımız onadır ilkin.Onsuzluğa alışkın değil bu yürek.

AŞIK: Sana aşığım
Ey vakitsiz gidenim
Sensiz güneşsizim
Sevda tarlasında susuzum

Bektaşların tarlasında top oynardık.Attığımız her gol sevgiliye adanırdı.Kızgın güneş altında balık tutardık sonra.Çekilen her olta sevgilinin uğrunaydı.Sevgilinin bir gün gideceğine ihtimal vermezdik.Şimdi bir Golan akşamı karanlığında Peri Suyu'na su içmeye inen dağ keçilerinin yalnızlığı ve ürkekliğinde hayata tutunmaya çalışıyorum.Bir yanım akıp giden ırmak ki hayata benzer, bir yanım dağ.Bu da hayatın omuzlarıma yüklediği onca bedele benzer.Vakitsiz giden sevgili dönmez bir daha.Bilirim.Bal gibi de bilirim.Ama dile gelmez, yüreğe akıp giden bir yer altı nehri gibidir göz yaşlarım şimdi.

AŞIK:Çatlamış dört bir yanım
Bir öpümlük su verenim olmaz
Sensiz insafsızım
Gözü dönmüş caniyim

Kendimin dışındayım
İnsafın şefkatin nerede diye sorma
İnsafım şefkatim sende kalmış

Küresel ısınmanın benim yüreğimdaki onsuzluğa susamışlığın ve onsuzluğa çatlamaşlığın yanında hiçbir şey olduğunu dile getirmeme gerek var mı? İçimde büyüyen zehirli otların beni nasıl uyuşturduğunu ve canavarlaştırdığını göstermeme gerek var mı? Duygularımın katiliyim,kendimin idam celladım.Herkesin Bushlaştığı yerde Saddamlaşıyorum.İşte sevgili bir açığım daha ortaya çıktı.

AŞIK:Karanlığım sensiz
Trafolarım yanmış
Ziftten beter geceler gibiyim.
Kanayan yaralarım var
Fıtıl tutmaz
Merhemsizim.
Sensiz bir leşim
Etini kurtların yediği
Terkedilmiş şehirler gibi
Yıkılıp yakılmaya yüz tutmuşum
Sen aşkımın Cengiz Hanısın.
Ey şefkatim,ey kadını
Sensiz mezarlar gibi
Sensiz yaşayan ölümler gibiyim.
Sensiz ben bir hiçim.

Bir şehri sarsıntılar içinde bırakan depremler yüreğimi ters yüz etti.Karanlığa akıttığım irinler karanlığa aştı.Viraneyim şimdi.Bağdat gibi bombalanmış bir haldeyim.Bosna'da açılan bir toplu mezarım.Afrika'da kartallar yem olan bir deri bir kemik kalan bebeğim.Afganistan'da Buskaşi oynayan bir mücahidim..İçimde patlayan misket bombaları her bir hücremi tarumar etmekte, beni hiçliğin dünyasına misafir etmekte.

Hiçliğin başladığı noktada varlığın bünyesine intisap ediyorum.